

Fattiga riddare till alla

Pollyanna Mattos Vecchio
(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i Brasilien.

Rebeca höll sin syster i handen. De hoppade ner från soffan och dunsade ner på mattan. De två flickorna fnissade.

"Högre!" sa Melissa.

"Flickor, hoppa inte i huset. Vi vill inte störa fru Daisy så tidigt på dagen", ropade mamma från köket.

Rebeca och Melissa rynkade pannan och satte sig ner. De hade precis flyttat in i en ny lägenhet. Fru Daisy var grannen som bodde under dem.

"Har du någonsin sett fru Daisy?" frågade Melissa Rebeca.

"Nej. Men jag är rädd för henne. Jag hörde att hon hatar barn", sa Rebeca.

Melissa spärrade upp ögonen. "Men hur gör vi med vår tradition med fattiga riddare?"

Julafton var om bara några dagar. Rebecas och Melissas favorittradition med familjen var att laga fattiga riddare som en godsak till alla sina grannar. Det här året skulle vara speciellt eftersom det var första gången de gjorde det i sitt nya hem.

"Vi kanske borde hoppa över fru Daisys dörr", sa Rebeca.

På julafton vaknade flickorna ivriga att göra fattiga riddare.

Rebeca hjälpte pappa att vispa äggen, mjölken, sockret och kanelen. Melissa doppade brödet i äggblandningen. Sedan tillagade de brödet. Snart luktade hela

lägenheten kanel.

Till slut lade de de fattiga riddarna i påsar och skrev sina grannars namn på var och en av dem.

Rebeca stängde den sista påsen. "Redo!", sa hon.

Pappa räknade påsarna och kontrollerade alla namn. "Jag ser ingen till fru Daisy", sa han.

Rebeca och Melissa såg på varandra.

"Vi vill inte ge någon till henne", sa Rebeca. "Hon hatar barn."

Pappa rynkade pannan. "Vår tradition är att dela med oss till alla grannar. Tycker ni inte att vi ska göra ett till fru Daisy?"

Rebeca och Melissa visste att pappa hade rätt. De fyllde ännu en

påse och skrev "Fru Daisy" på den.

De tog påsarna till varje granne. Till slut kom de till fru Daisys dörr.

Tänk om hon inte tyckte om god-saken. Tänk om hon skrek åt dem.

Flickorna drog ett djupt andetag. Sedan knackade de på dörren.

"Vem är det?" frågade fru Daisy. Hon öppnade dörren och tittade ner på dem. Hon hade kort vitt hår. Hon såg inte så skrämmande ut.

Rebeca och Melissa visste för ett ögonblick inte vad de skulle säga.

"Vi är dina grannar på övervåningen", sa Rebeca.

Melissa höll fram påsen. "Vi tog med oss fattiga riddare till dig. God jul!"

"Åh, tack! Jag älskar fattiga riddare." Fru Daisy tog påsen. "Så ni är mina nya grannar? Jag ville träffa er, men jag tänkte att ni kanske

inte tyckte om gamlingar som jag.

Rebeca och Melissa tittade på varandra med stora ögon. "Vi trodde att du inte tyckte om barn!" sa Rebeca.

Fru Daisy skrattade. "Jag älskar barn! Kom in. Jag ska visa er bilder på mina barnbarn."

De gick alla in i fru Daisys lägenhet. Det fanns blommor överallt och många familjefoton.

"Sätt er ner. Jag har precis gjort lite passionsfruktsjuice", sa fru Daisy. Hon hällde juicen i muggar. "Jag tror att det blir perfekt till de här goda fattiga riddarna."

Flickorna och deras föräldrar tog muggarna med juice. Det var ljuvligt!

De lärde sig namnen på fru Daisys barnbarn. De lyssnade till och med på julmusik med henne.

Rebeca och Melissa hade haft fel angående fru Daisy. Hon var snäll. Och rolig också. Fattiga riddare till jul var en fin tradition. I år hade det hjälpt dem att få en ny vän. ●

ILLUSTRATIONER: SHAWNIA J. C. TENNEY

Lite jultjänande hjälpte dem att få en ny vän.